

מקלון / עמ' 96

שירה

יובצמיות, המוסל בר-יוסף,
הוצאת הקיבוץ המאוחד,
96 עמ', 19 שקלים

ספר שיריה החדש של המוסל בר-יוסף הכולל גם שירים מתוך ספריה הקודמים הוא הבשל והמתקצע ביותר שבהם. לבר-יוסף יש היכולת לנעת בדבר עצמו, יכולת שהיא כל כך נדירה וכל כך גנוזה למשוררים.

היא איננה משוררת פוליטית או משוררת מתאה במובן הסכמטי של המלה, אך כמעט בכל שיריה קיימת אמירה פוליטית חזקה על מצבו של האדם, על מצבנו כמבשרים, על מצב הנכבשים, ועל הסרגיה של עצמו

נוגעת בדבר עצמו

למרות נקיטת העמדה הפוליטית, למכות השימוש במלים טכניות מתחום הכלכלה והתרבות שירתה של המוסל בר-יוסף היא פיוטית. ספר שיריה החדש הוא הבשל והמתקצע שביצירתה

מכוחם הפיוטי. כמשוררים מודרנים אחרים, אולי במיוחד כעמחי, היא משתמשת באוצר מלים טכני, שאול מעולם הכלכלה והתרבות. "בינתיים יבוא יצוא, בינתיים תירות." / ככה המשך בעמ' 62

המשך בעמ' 61

זה היה ביולי 1948 כשפינו את הנשים הילדים מהחזית ליפו הכבושה / ומשני עברי הגדר הסתובבו פליטים מהעולם כולו.
עולמה של בר-יוסף הוא עולם ראשוני מחד, אך באותה עת עולם גואש, חסר תקווה. היא מדברת על "הנפש הנעלבת של התינוק" הפורץ את כל הסכרים של האני ומסיימת בנער המתבגר המטלפן אל הנערה שאהב יותר מנפשו. וכרבים משיריה מסתיים "הנפש הנעלבת" באופן טראגי: "הוא מחכה שתי שעות, שלוש, / (האם הוא מחכה לעזרתה) בבית הדיק. / אחר כך הוא יורה."

עדנה רז

